

ikke see, om Regjeringen ved denne Lov faaer Magt til at tilintetgjøre de tidligere Love. At den Maade, hvorpaa der nu lignedes, er uforsvændig, det erkjendte alle Kjøbstædernes Bestyrelser, og man har allerede siden 1839 ikke alene erkjendt, men endogfaa arbejdet hen til, at en Omordning af disse Forhold kunde skee i alle Kjøbstæder. Man har meget indstændig i 1840 petitioneret om, at Stænderforsamlingerne vilde indgaae til Hans Majestæt Kongen med Anmodning om at faae Skattevæsenet i samtlige Kjøbstæder omordnet, og at der maatte foreslaaes en Revision, som kunde have en helbringende Virkning med Hensyn til Skatternes almindelige Forbedling. Denne Lovstump, her foreliggende, er imidlertid hverken heel eller halv. Man veed ikke, hvad der siges til, om det er den nuværende Næringsstat eller en, der skal komme, og man veed ikke, om den skal lignedes paa Formue og Leilighed, faste Eiendomme eller Grundtaxten. Jeg vil nu tillade mig at spørge, hvorledes denne Bestemmelse skal træde ind i det virkelige Liv og hvorledes Kjøbstædernes Bestyrelser skulle kunne gjøre fornuftige Forslag i Henhold til dette Lovforslags Indhold, især da Budgettet for næste Aar maaskee allerede er approberet af Amtet. Jeg holder her i min Haand Helsingørs Budget for Aaret 1861. Det blev opgjort den 27de Decbr. og approberet af Amtet den 2den Januar. Det var altsaa da bestemt, hvorledes samtlige Udgifter til Huusholdningens Bestyrelse skulde lignedes. Paa Grunden lignedes en Fjerdedeel af By- og Indquarteringsvæsenet, $\frac{1}{4}$ af Veivæsenet, $\frac{1}{4}$ af Fattigvæsenet, $\frac{1}{4}$ af Bogningsfatten osv.; paa Næring $\frac{1}{2}$ af By- og Indquarteringsvæsenet, som er den største Sum, Communen har at udrede. Jeg forstaaer nu ikke, hvorledes dette skal ordnes, thi en ny Lov om, at der skal lignedes paa Næring, vilde vi aldrig mere faae, da Næringen jo er frigiven. Det Princip, man her har sigtet til at gennemføre, er rigtigt. Men efter min Mening er Lovforslaget saa uforstaaeligt, saa diplomatisk og saa elastisk, at jeg ikke seer, hvad Nytte det vil gjøre. Dersom den høitæredede Minister vilde tage Sagen i sin Haand og vilde lade anstille Undersøgelser i den Retning, som Communerne tidligere have andraget hos Regjeringen om, nemlig at der

maatte skee en Revision med Hensyn til Skatte- ligningen i alle Kjøbstæder, og han da vilde komme til det Resultat, at Skatterne skulde lignedes paa Formue og Vilkaar, der er en saa omfattende Benævnelse, at man gjerne kunde henseføre denne Stat under Begrebet Indkomstskat, vilde der ved Alle skee lige Ret, thi saaledes som Forholdet nu er ordnet, lide de Uret, der have faste Eiendomme, og de, der sidde i en god Næring. Jeg skal derfor strax erklære, ligesom forrige Gang, at jeg siger bestemt Nei til dette Lovforslag.

Mosenbrun-Teilmann: Jeg skal give den ærede sidste Taler Ret i, at strengt taget nødvendigt kan dette Lovforslag ikke ansees for at være, og jeg troer heller ikke, at der stete stor Skade, hvis Flere fulgte den ærede Taler i at stemme mod Loven, men paa den anden Side troer jeg dog, at han har kritiseret Loven altfor strengt. Det maa nemlig mærkes, at det ikke er nogen befalende Lov, men en tilladende Lov, der bemyndiger Ministeriet til, naar en Borgerrepræsentation anbrager paa en saadan Forandring, da at tillade den, saa Lovens Fortolkning bliver neppe vanskelig. Særligt ere Alle vistnok enige i, at Næringen er et meget slet Skatteobjekt, og jeg troer, at det i Praxis har vist sig, at Næringsfatten er en Deel af Formue- og Leilighedsfatten, da det har vist sig, at det har været vanskeligt for Bogningsmændene at skjelne imellem disse to Skatter. Derfor kan jeg ikke see, at der kan være Noget iveien for, at det bliver ordnet saaledes, at Næringsfatten bliver lignet paa Formue og Leilighed eller, hvor der maatte være særlig Anledning dertil, paa Grunden. Ifølge disse Ytringer agter jeg at stemme for Loven, uagtet det er en Lov, paa hvilken jeg ikke lægger nogen særdeles Vægt.

Brasch: Med Hensyn til, hvad den ærede Afd. Landstingsmand for 2den Kreds (Kirck) bemærkede, da er det vist ganske rigtigt, og jeg kan være enig med ham i, at denne Lov ikke fyldestgjør Skatteforholdenes Ordning i Kjøbstæderne, som man kunde ønske det; men jeg veed ikke, hvorfor man skulde styde det Lidet fra sig, der bydes. Jeg maa gjøre opmærksom